

Profetpar

DELER VANDENE. Karen Jespersen og Ralf Pittelkow. – Foto: Morten Holtum

Debatportræt

Af Marcus Rubin

MOSES VIL DET VÆRE en betydelig overdrivelse at sammenligne ægteparret Karen Jespersen og Ralf Pittelkow med. Men på et punkt minder parret om den jødiske profet. Også de har et sjældent talent for at dele vandene.

Enten synes man, at Pittelkow og Jespersen er noget af det mest kvalme, fremmedfjendske og usympatiske, eller også ser man dem som profetiske stemmer, der vækker danskerne til kamp mod fjenden. Og fjenden er i dette tilfælde ikke faraos hære, men derimod den radikaliserede islam og den femtekolonneagtige trussel, som de muslimske indvandrere efter deres mening udgør i Europa. Et fænomen, som parret tilsyneladende aldrig bliver trætte af at tordne imod. Hun indtil for et par uger siden i ugentlige kommentarer i Berlingske Tidende, han fra sit mangeårige podium i Jyllands-Posten og begge i regelmæssige bogudgivelser.

Og som det næppe er forbigået ret mange læsers opmærksomhed, er det just sådan en bogudgivelse, der er anledningen til dette debatportræt. 'Islamister og Naivister' hedder bogen, der udkom tidligere på ugen, og som vanligt delte anmelderne sig i to relativt forudsigelige lejre.

I Berlingske Tidende roste Tine Magaard parret for at »være forblevet trofaste overfor de to grundprincipper, som engang var grundlaget for Socialdemokratiets troværdighed: føling med dansk folkelighed og evne til internationalt udsyn. Dette standpunkt gør det muligt for forfatterne at rette et overbevisende anklageskrift mod meningsdannerne, som har svigtet begge dele«. Mens anmelderen på dette blad – hvis ansvarshavende chefredaktør efter Pittelkow og Jespersens mening formentlig burde skifte titel til chefnivist – mente, at bogen var spild af papir, og at »Ralf Pittelkow og Karen Jespersen kalder sig realister, men virkeligheden er snarere, at de selv lever i en 'virtuel reality'«.

Eneste lidt overraskende vurdering kom fra Information, hvis chefredaktør Palle Weis kaldte bogen »interessant«, om end han savnede konstruktive løsninger.

Om Pittelkow og Jespersen er profeter eller snæversynede tosser, er og vil formentlig mange år endnu forblive en smagssag. Men en yderligere ting har de dog tilfælles med oldtidens religiøse folkeførere som Moses og Muhammed. For lige så usandsynligt det var, at en færehyrde med talefejl eller en analfabetisk købmand skulle kunne grundlægge to af verdens store religioner, lige så usandsynlig har Pittelkow og Jespersens vej gennem det politiske spektrum været.

Begejndede den politiske karriere på den danske venstrefløj ydre rev, nærmere bestemt VS, hvor Pittelkow var folketingskandidat, mens Karen Jespersen besatte ejendomme i København og skrev revolutionære artikler til Politisk Revy. Raseri mod det bestående var der nok af, og mens mange mennesker bliver mere magelige med årene, har de to holdt blodet og oprøret i kog som få, samtidig med at de har krydset stort set hele det politiske landskab.

Men mens Moses vandrede 40 år gennem ørkenen under Mellemøstens hårde sol, tog parret den lige vej til magtens cirkler. Fra VS gik turen med et meget kort pitstop i SF til Socialdemokratiet, hvor de meldte sig ind i midten af 1980'erne og dermed stod klar, da Nystrup indtog Statsministeriet i 1993.

Ralf Pittelkow blev hans personlige rådgiver, Karen Jespersen blev socialminister. For Pittelkows vedkommende blev tiden i Prins Jørgens Gård dog kort. Allerede i 1994 var han og Nystrup raget uklar, og han måtte fortrække til rollen som politisk kommentator og vismand på Jyllands-Posten. Måske et overraskende valg af avis for en socialdemokrat, men som det skulle vise sig med al tydelighed i de følgende år, var han og efterhånden også hans kone på vej væk fra liste A.

Karen Jespersen holdt dog – med en enkelt kort pause – som minister gennem hele Nystrupregeringen, men i 2004 måtte også hun gå i protest. Den direkte anledning var Tyrkiets EU-kandidatur, men den overordnede baggrund var partiets alt for blødsønde og udlændingevenlige linje, som hun og gemalen nu atter en gang har advaret danskerne mod.

marcus.rubin@pol.dk

LYS, LUFT OG RO. Rådhuspladsen skal indrettes til menneskers ophold og menneskers aktivitet. Man skal kunne føre en normal samtale, høre fodgængernes trin på fliserne og bestikkets klirren mod tallerkenerne på fortovscafeerne.

Den mishandlede plads

København har udviklet sig til en storby med ambitioner om at placere sig i den europæiske liga af betydelige metropoler. Det fordrer en central plads med alle de kvaliteter, der hører med til en sådan plads: rummelighed, optimal placering, nødvendige faciliteter, god arkitektur og historisk forankring.

Plads til alle?

Af Jan Koed, arkitekt MAA

Det mærkelige ved Rådhuspladsen er, at den siden Rådhusets opførelse i 1900-tallets begyndelse har været omsluttet af en veldefineret randbebyggelse, men aldrig har fået lov til at udfolde sig som en plads inden for sine naturlige rammer. I begyndelsen blev pladsen indsnævret af pittoreske haveanlæg, senere fik bilerne uindskrænket råderum over den store plads, som blev reduceret til et overdimensioneret vejkræds.

I dag er situationen helt grotesk. På pladsens tre sider hersker den hårde trafik, med alt hvad dertil hører af infernalsk støj, luftforurening og den permanente risiko for trafikdrab og lemlæstelse. De bløde

trafikanter færdes på pladsen er dikteret af bilernes og bussernes trafikale behov.

Nærmer man sig pladsen fra Strøget, er det første, man møder, en lyskurv, som hakker de gåendes trafikstrøm op i småbidder. Oplevelsen af at komme fra de snævre gader i middelalderbyen og mærke suset fra den store plads ødelægges fuldstændig af den tværgående trafik og det mylder, der opstår ved passagen af Vester Voldgade.

Oplevelsen af Rådhuspladsen fra den anden side er decideret hårrejsende. Vesterbrogade, som i århundreder har været den vigtigste indfaldsvej til byen, er på sit inderste stykke omdannet til en asfaltørken. De tusinder af fodgængere, der færdes mellem Hovedbanegården, Tivoli og Rådhuspladsen maser sig frem på et fortov så smalt, som var det hovedgaden i Lidenlund. Stresede når de frem til pladsen, som ingen når at opfatte, fordi de har travlt med at passe på sig selv i

trængslen foran trafiklysene på H.C. Andersens Boulevard til akkompagnement af bilernes og bussernes trafikale behov.

På pladsens nordside er situationen lige så begrædende. Busholdepladsens placering forhindrer fuldstændigt en rekreativ udnyttelse af en af byens potentielt mest attraktive solsider. Livsfarlige situationer opstår jævnligt, når fodgængere, cyklister og busser krydser hinanden i et trafikalt kaos.

Resultatet af dette forsøg på at skabe en plads i pladsen blev et yderligere tilbageslag for Rådhuspladsens visuelle udtryk. Flere af de markante bygninger i randbebyggelsen blev skjult over i første sals højde. Og for at føje spot til skade blev oplevelsen af Rådhuset og Palacehotellet, som hidtil var domineret af lysmaster, ledninger, biler, lyskur-

ve og andre trafikantlæg, yderligere amputeret.

En plads er til for menneskers ophold og menneskers aktivitet.

Man skal kunne føre en normal samtale, høre fodgængernes trin på fliserne og bestikkets klirren mod tallerkenerne på fortovscafeerne. Musikanterne skal kunne høres uden forstærkeranlæg, og lyden af Rådhusets klokkeslag og springvandets rislen skal gå klart igennem. Man skal kunne færdes uden fare for liv og lemmer, og der skal være plads

til, at selv de største københavnerbegivenheder kan folde sig ud.

København har udviklet sig til en storby med ambitioner om at placere sig i den europæiske liga af betydelige metropoler. Det fordrer en central plads med alle de kvaliteter, der hører med til en sådan plads: rummelighed, optimal placering, nødvendige faciliteter, god arkitektur og historisk forankring. Lykkeligtvis er disse egenskaber potentielt til stede i Københavns Rådhusplads.

debat@pol.dk

HELHED

Plads til begejstring?

Overborgmester Ritt Bjerregaard (S) og miljø- og teknikkborgmester Klaus Bondam (R) vil gennemføre en helhedsplan for området omkring Rådhuspladsen.

På denne plads bringer vi i de kommende uger bud på, hvordan Rådhuspladsen skal indrettes.

Problematisk udnævnelse af Jens Rohde

HVAD SKAL der egentlig til, før vi får en debat om politiske udnævnelser og magtmissbrug under den nuværende regering?

Det er velkendt, at antallet af politiske medierådgivere for ministre er eksploderet siden 2001. Det er der efter min mening ikke noget odigt i – blot et massivt hykleri i forhold til den voldsomme forøgelse, som den daværende opposition udfoldede, da den tidligere regering ansatte et beskeden antal tilsvarende medarbejdere.

Det har heller ikke skabt debat, at en af statsministerens gode venner Fritz Schur, der så vidt vides også er aktiv i arbejdet med at skaffe økonomiske midler til regeringspartiet Venstre, af regeringen er udnævnt til formand for en hel stribe magtfulde bestyrelser, hvoraf de to tungeste p.t. er Post Danmark og DONG.

Og nu er Jens Rohde blevet direktør på TV 2's nye radiokanal, der skal udfordre Danmarks Radio. Jens Rohde er et sjovt og velbegavet menneske, der i mange år har interesseret sig for medieudvikling. Selv om han også kan være flabet grænsende til det utilregnelige, som vi så det under Muhammedkrisen, så er han afholdt i sine politiske omgivelser. Roserne har langt overskygget tornene i de venlige ord fra Christiansborg, der blev ham til del, da han onsdag 'sagde farvel til politik'.

ts

Hvordan kan en udnævnelse blive mere politisk?

Sagde farvel til politik? Er det virkelig uden politisk betydning, hvad en ny, offentlig ejet radiokanal, der skal give DR konkurrence, bedriver? Jens Rohde forlader ikke Venstre (og det er naturligvis helt o.k.), ja, han udelukker såmænd ikke engang et politisk comeback i en senere fase.

Og hvad så? Kun en enkelt medieforsker har udtalt sig kritisk, og de radikales medieordfører var øjensynlig den eneste politiker, der kunne se noget problematisk i valget. Men han er jo også forholdsvis ny på Christiansborg.

JEG ER ked af at ødelægge den gode stemning, og jeg synes også, at personen Rohde har forsonende træk, trods de mange løse missiler i årenes løb. Jeg har endda respekt for hans politiske mod i flere enkeltsager. Men hør nu her:

TV 2 er en offentlig ejet station, hvis bestyrelse udnævnes af regeringen. Be-

styrelsen har allerede én gang udskiftet en direktør, fordi den pågældende var skeptisk over for regeringens mediepolitik. TV 2 har lige vundet en udbudsrunde om radiokanalen, hvor regeringen udførte afregningen om, hvem der skulle vinde.

Jens Rohde har i mange år været en af hovedarkitekterne bag både Venstres og regeringens mediepolitik. Ja, TV 2's direktør har gud bedre mig fået ideen til at udnævne Jens Rohde til direktør under de forhandlinger, hvor vilkårene for den nye radiokanal blev fastlagt. Det hører vi om, fordi Jens Rohde ved den lejlighed afskar kanalen fra at bringe lokale radioreklamer. Men ærligt talt: at Jens Rohde ved den lejlighed varetog politiske interesser, og ikke radiokanalen, er vel ikke bare en selvfølge, men også det modsatte af en garanti for, at han ikke vil tænke politisk som direktør.

SELVFØLGELIG skal der også være et liv efter politik (om end Rohde som nævnt ikke udelukker en tilbagevendt). Jeg har selv en tidligere minister blandt mine nærmeste medarbejdere. Men hun er altså ikke ansat i en virksomhed med en regeringsudnævnt bestyrelse, og hun har været ude af regeringen i flere år. At gå direkte fra posten som ledende politiker til posten som topchef for en ny, offentlig ejet public service-radio (nej, TV 2 er ikke privatiseret endnu og har derfor heller ikke nogen uafhængig bestyrelse) er, hvordan man end vender og drejer det, uhørt problematisk. Det svarer til, at Svend Auken eller Ritt Bjerregaard var blevet udnævnt til leder af DR 2 under den tidligere regering. Er det overhovedet tænkeligt, og hvordan havde offentligheden reageret? Når man dertil lægger, at ledende medlemmer af Jens Rohdes regering og parti længe har ment og sagt, at DR havde brug for konkurrence af rent politiske grunde

debat@pol.dk